

Тодоръ.

Азъ съмъ послѣдователенъ: настѣпять ли ме съ прѣстъ — обръщамъ се съ кракъ.

Инокентий.

(Пламналъ) А менъ ми се чини, че ще стѣпнешъ на трънъ.

Тодоръ.

(Съ злобна усмивка) Само, че азъ нѣма да бъда босъ. Но да не се надхитряваме: азъ мислѣхъ, че между стари другари все можеше да стане нѣщо. За голѣмо съкалене — не би. И азъ мога, както ти казвамъ, да тръгна тоже по мой нѣтъ.

Инокентий.

(Развълнуванъ) Пази заплашванията си за друго мѣсто. Длъженъ съмъ, обаче, да ти кажа: че азъ ще бичувамъ, ще клеймя злото! И нѣма да пожали и най-милото си, когато дойде врѣмето да се чуе гласа на правдата.

Тодоръ.

(Раздразненъ, но още се въздържа, очевидно да държи противника си въ боязнь) Така, така, същото що подгатна и днесъ въ словото си.

Инокентий.

Нѣщо повече: въ недѣля ще сбора нови факти.

Тодоръ.

(Твърдо) Да, ако до тогази —

Инокентий.

Какво?!

Тодоръ.

Въ борбата азъ гледамъ да не бъда побѣдения.